

Notat

Udlændinge-, Integrations-
og Boligministeriet

Notat til Folketingets Europaudvalg og Udlændinge-, Integrations og Boligudvalget om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens præjudicielle sag C-225/16, Ouhrami

1. Indledning

Den nederlandske højesteret (Hoge Raad der Nederlanden) har den 22. april 2016 forelagt to præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen vedrørende fortolkningen af artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaternes for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet/tilbagesendelsesdirektivet). Direktivet er gennemført i dansk ret i udlændinge-loven.

Spørgsmålene vedrører beregningen af et indrejseforbuds varighed, samt retsvirkningen af et indrejseforbud meddelt efter national ret før udsendelsesdirektivets ikrafttræden.

2. Sagens faktiske omstændigheder

Sagen drejer sig om den algeriske statsborger Mossa Ouhrami. Den nederlandske minister for udlændingesager og immigration erklærede ved en afgørelse af 22. oktober 2002, at Ouhrami var til fare for den offentlige orden, og at han derfor var uønsket og skulle forlade Nederlandene, ligesom han ikke måtte indrejse i landet i de efterfølgende 10 år. Baggrunden for afgørelsen var, at Ouhrami i perioden 2000-2002 5 gange blev dømt ved en nederlandsk kriminalret til i alt godt 13 måneders fængsel for tyveri under skærpende omstændigheder, hæleri og besiddelse af hårde stoffer. Fristen for den periode, Ouhrami var uønsket i Nederlandene, begyndte ifølge afgørelsen at løbe fra det tidspunkt, hvor Ouhrami faktisk forlod Nederlandene.

Ouhrami opholdt sig efterfølgende i 2011 og 2012 i Amsterdam i strid med afgørelsen. Ouhrami er på den baggrund blevet idømt en fængselsstraf på 2 måneder for sit ulovlige ophold i Nederlandene.

3. august 2016

Udlændinge-, Integrations-
og Boligministeriet

Humanitært ophold og udsendelser
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uibm@uibm.dk
Web www.uibm.dk

CVR-nr. 36977191

Sagsbehandler
Nanna Jacobsen

Mail nnjc@uibm.dk

Ouhrami har over for den nederlandske højesteret gjort gældende, at afgørelsen fra 2002 om, at han var uønsket, ikke længere var retskraftig under hans ophold i Amsterdam i 2011-2012. Han har i den forbindelse anført, at afgørelsen fra 2002 må anses for et indrejseforbud, at indrejseforbuddet trådte i kraft ved dets udstedelse, eller i hvert fald da han blev gjort bekendt hermed, og at gyldigheden af indrejseforbuddet i henhold til udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, i det foreliggende tilfælde, ikke kan overstige 5 år, hvorfor det i 2011-2012 ikke længere var gyldigt.

På den baggrund har den nederlandske højesteret forelagt EU-Domstolen to spørgsmål. Det ene spørgsmål lyder:

1. *Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, fortolkes således, at den her omhandlede periode på fem år beregnes*
 - a. *fra det tidspunkt, hvor indrejseforbuddet (eller med tilbagevirkende kraft: den hermed ligestillede erklæring om, at udlændingen er uønsket) blev udstedt, eller*
 - b. *fra den dato, hvor den pågældende – kort sagt – faktisk har forladt EU-medlemsstaternes område, eller*
 - c. *fra et andet tidspunkt?*

Det andet spørgsmål er ikke relevant i en dansk kontekst.

3. Regeringens interesse i sagen

Det følger af udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, at varigheden af et indrejseforbud, som ledsager en afgørelse om tilbagesendelse, fastsættes under behørig hensyntagen til alle relevante forhold i den enkelte sag og i princippet ikke må overstige 5 år. Varigheden kan dog overstige 5 år, hvis tredjelandstatsborgeren udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed. Udsendelsesdirektivet regulerer ikke, fra hvilket tidspunkt varigheden af indrejseforbuddet skal beregnes.

I EU-Domstolens dom af 19. september 2013 i sag C-297/12, Filev og Osmani, fandt EU-Domstolen, at udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en overtrædelse af et forbud mod indrejse og ophold på en medlemsstats område, som er udstedt mere end fem år enten før tidspunktet for den berørte tredjelandstatsborgers genindrejse på området eller før ikrafttrædelsen af den nationale lovgivning, hvorved dette direktiv er gennemført, medfører en strafferetlig sanktion, medmindre denne statsborger udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nati-

onale sikkerhed. Det bemærkes, at sagen dog ikke som nærværende sag rejste spørgsmål om beregningen af et indrejseforbuds varighed.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, kan et indrejseforbud tidsbegrænses. Indrejseforbuddet regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Det følger således af dansk ret, at indrejseforbuddets varighed beregnes fra den 1. i den førstkommende måned efter det tidspunkt, hvor den pågældende tredjelandstatsborger faktisk er udrejst eller udsendt af Danmark, og således ikke fra det tidspunkt, hvor der bliver truffet afgørelse om indrejseforbuddet.

Regnes varigheden af et indrejseforbud fra den dato, hvor der træffes afgørelse herom, vil indrejseforbuddet kunne udløbe, mens tredjelandstatsborgeren fortsat opholder sig i landet. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis den pågældende nægter at udrejse frivilligt og ikke vil samarbejde med myndighederne om sin udsendelse. En sådan retstilstand vil medføre en betydelig begrænsning af virkningen af et indrejseforbud og synes ikke at stemme overens med formålet med et indrejseforbud.

På den baggrund er det regeringens opfattelse, at regeringen bør afgive indlæg i sagen, hvori der i relation til det første præjudicielle spørgsmål argumenteres for, at beregningen af et meddelt indrejseforbuds varighed ikke er reguleret i udsendelsesdirektivet, men at det under alle omstændigheder må være sådan, at artikel 11, stk. 2, ikke er til hinder for, at et indrejseforbuds varighed beregnes fra tredjelandstatsborgerens faktiske udrejse eller udsendelse af en medlemsstat, eller fra et andet tidspunkt i umiddelbar tilknytning hertil.

Såfremt EU-Domstolen måtte nå frem til, at et meddelt indrejseforbud skal regnes fra den faktiske udrejse eller udsendelse, vil det skulle vurderes, om bestemmelsen i udlændingeloven, hvorefter indrejseforbud regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen, skal ændres. Det bemærkes, at en sådan ændring ikke vil være forbundet med store praktiske eller administrative vanskeligheder.

Da sagen anses for væsentlig, vil udlændinge-, integrations- og boligministeren mundtligt orientere Folketingets Europaudvalg om sagen, inden der afsiges dom.